

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-48/2024-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Jelene Rajić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke u upravnom sporu tužitelja: V. H., Z., OIB: ..., kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik I. K. iz H. & K. odvjetničkog društva d.o.o., Z., OIB: ..., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., OIB: ..., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 9. travnja 2024.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj tužbom osporava zakonitost rješenja tuženika, KLASA: UP/II-008-07/23-01/810, URBROJ: 401-01/06-24-2 od 17. siječnja 2024., kojom je odbijena žalba tužitelja protiv rješenja Hrvatske narodne banke, Broj: 805-III-53/R-2023 od 29. rujna 2023., kojim je odbijen njegov zahtjev od 30. kolovoza 2023. i dopuna zahtjeva od 5. rujna 2023., za ostvarivanjem prava na pristup informacijama.
2. U pravovremenoj tužbi tužitelj, u bitnom, osporava pravilnost primjene mjerodavnog prava, pravilnost provedenog testa razmjernosti i ukazuje na manjkavost obrazloženja rješenja tuženika. Opširno argumentira svoje gledište glede javnog interesa za stabilnost poslovanja banaka, osporava stav da bi tražena informacija predstavljala bankarsku tajnu kao i da bi njeno obznanjivanje moglo štetiti ugledu banaka. U tužbi navodi da podnosi tužbu protiv pobijanog rješenja, u dijelu koji se odnosi na točku 1. njegovog zahtjeva za pravo na pristup informacijama od 30. kolovoza 2023. godine i dopune zahtjeva od 5. rujna 2023., citira odredbe članka 53. i članka 85. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“, broj 75/08 i 54/13., dalje: ZHNB) te smatra da iz istih odredbi proizlazi da ne postoji apsolutna zabrana priopćavanja svih informacija koje članovi Savjeta i zaposlenici saznaju u obavljanju svojih dužnosti i poslova i da nije uvijek i svaki podatak tajan i povjerljiv, već samo onaj čije bi otkrivanje dovelo do štete po ugled i interese u njoj taksativno navedenih

institucija, a da prvostupanjsko tijelo, a ni tuženik nisu obrazložili na koji bi to način otkrivanje traženih podataka štetilo ugledu i interesima navedenih institucija. U odnosu na zakonsku podlogu za isključenje prava na pristup informacijama iz članka 207. Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“, broj 159/13., 19/15., 102/15., 15/18. i 70/19., dalje: ZKI), ističe da se ta odredba ne može primijeniti u predmetnom slučaju, jer se zahtjev odnosi na korištenje informacija dobivenih od Hrvatske narodne banke, a ne od bilo koje treće strane. Mišljenja je, suprotno onome što tvrdi tuženik, da je trebalo utvrditi da pravo na pristup informaciji preteže nad zaštitom interesa imatelja informacije te da ne postoji zakonsko isključenje obveze pružanja pristupa informacijama. Predlaže održati raspravu u ovom sporu i poništiti rješenje tuženika te naložiti da mu se pruži informacija koju je tražio u točki 1. svojeg zahtjeva.

3. U odgovoru na tužbu tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev pozivom na navode obrazloženja osporenog rješenja te, u odnosu na navode tužitelja o tome da se tuženik nije očitovao o svim njegovim žalbenim navodima ističe se da je člankom 115. stavkom 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09. i 110/21., dalje: ZUP) propisano da drugostupanjsko tijelo ispituje zakonitost i ocjenjuje svrhovitost pobijanog rješenja u granicama zahtjeva iz žalbe, ali pri tome nije vezano žalbenim razlozima. S time u vezi se ističe kako su sukladno članku 120. ZUP-a navodi tužitelja iz predmetne žalbe ocijenjeni neosnovanima, jer je zaključeno kako je prvostupanjsko tijelo u testu razmjernosti i javnog interesa te u obrazloženju prvostupanjskog rješenja dalo dostatne razloge kojima je potkrijepilo svoju odluku te je žalba tužitelja odbijena pobijanim rješenjem tuženika. Poziva se na presudu ovog Suda, poslovni broj: UsII-230/18 od 4. listopada 2020. kojom je potvrđeno rješenje tuženika o odbijanju žalbe protiv rješenja Hrvatske narodne banke, kojim je odbijen zahtjev podnositelja koji je tražio podatak o tome jesu li određena potraživanja temeljem ugovora o kreditu prenesena s E.&S. b. d.d. na društvo B... K. d.o.o. Dakle, radi se o istovrsnoj pravnoj situaciji pa se tuženik u konkretnom slučaju, između ostalog, vodio i stavom iz navedene presude. Pojašnjava da prema članku 207. stavku 1. ZKI-a HNB može povjerljive informacije koje je saznala tijekom obavljanja supervizije ili drugih poslova iz svoje nadležnosti koristiti samo pri provjeri ispunjavanja uvjeta za izdavanje odobrenja i suglasnosti i kojima odlučuje na temelju ovog Zakona. Ističe i to da kada bi se omogućio pristup traženim informacijama, doveo bi se u pitanje institut bankovne tajne iz članka 156. ZKI-a, odnosno odredbe o povjerljivosti iz članka 207. tog Zakona i članka 53. stavka 1. ZHNB-a, jer bi se javno iznosili podaci koji predstavljaju povjerljive podatke, samo zbog činjenice da je taj podatak dostavljen Hrvatskoj narodnoj banci u okviru vođenja postupka iz njezine nadležnosti. Po mišljenju tuženika, ograničenje prava na pristup informacijama u konkretnom slučaju ima legitimni cilj, a to je zaštita povjerljivih podataka sukladno odredbama Zakona o kreditnim institucijama i Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci, a koja zaštita mora biti jednaka za sve korisnike sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Što se tiče prigovora tužitelja na tumačenje odredbi Zakona o kreditnim institucijama i Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci ističe da je ovaj Sud u više svojih presuda potvrdio stav tuženika da se na određene informacije Hrvatske narodne banke može primijeniti zakonska ograničenja iz Zakona o kreditnim institucijama odnosno Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci te da se radi o ograničenju propisanim drugim zakonom na koje

upućuje odredba članka 15. Stavka 2. točke 7. Zakona o pravu na pristup informacijama (primjerice Poslovni broj: UsII-527/19 od 12. ožujka 2020. godine i Poslovni broj: UsII-439/20 od 8. travnja 2021. godine). Zaključno ističe da se radi o informacijama koje se odnose na poslovne banke odnosno trgovačka društva koje su u privatnom vlasništvu i ne predstavljaju tijelo javne vlasti sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama, a za način prijenosa dionica u konkretnom slučaju nije utvrđeno postojanje javnog interesa. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Prema podacima spisa predmeta tužitelj je od Hrvatske Narodne banke (dalje: HNB) zatražio informaciju o tome temeljem kojeg pravnog posla su dionice E.&S. B. d.d prešle s društva E. H. G. iz B. na društva S. B. u. S. A. iz G. i E. G. B. A. iz B.

5.1. Svoj zahtjev tužitelj pojašnjava tvrdnjom da je E. H. G. je stekao 16.319.956 dionica E.&S. b. d.d. R. temeljem suglasnosti HNB-a od 3. prosinca 2008. da je Savjet HNB-a na sjednici održanoj 11. studenog 2015. dao suglasnost ovim dvama društvima (S. B. u. S. A. i E. G. B. A.) za stjecanje više od 30, odnosno više od 50 posto udjela u temeljnom kapitalu E.&S. b. d.d. R., iz čega proizlazi da su na njih prešle dionice koje je ranije držalo društvo E. H. G.

5.2. Iz navedenog slijedi da tužitelj od HNB-a traži podatak za koji je Savjet HNB-a saznao u postupku davanja suglasnosti, dakle u okviru svoje nadležnosti, a radi se o informaciji koja se odnosi na privatne pravne osobe koje obavljaju bankarsku djelatnost i čije poslovne podatke štiti više zakona. U odnosu na informacije kojima je HNB raspolagala u postupku iz svoje nadležnosti, a o kojem postupku je javnost obaviještena priopćenjem HNB-a o dobivenoj suglasnosti za prijenos dionica, HNB-u je odredbom članka 53. stavka 1. ZHNB-a općenito zabranjeno davanje bilo koje informacije koja bi štetila njenom ugledu i interesu ili ugledu i interesu E. s. b., središnjih banaka država članica te kreditnih institucija i drugih osoba kojima Hrvatska narodna banka izdaje odobrenja za rad ili ih nadzire.

5.3. Zahtjev tužitelja se odnosi na poslovanje navedenih pravnih osoba.

5.4. Nadalje, člankom 53. stavkom 3. ZHNB-a su taksativno pobrojani slučajevi kada se povjerljivi podaci mogu učiniti dostupnim trećima, a jednako proizlazi i iz odredbi članaka 206. i 207. ZOKI-a, pri čemu tražena informacija ne spada niti u jedan od slučajeva iznimki od obveze povjerljivosti i tajnosti. Stoga je, po ocjeni ovog Suda, HNB, sukladno članku 16. Zakona o pravu na pristup informacijama, pravilno provela test razmjernosti i test javnog interesa, čiji rezultati su dostatno obrazloženi i osnovano prihvaćeni od strane tuženika.

6. Cijeneći sve odlučne činjenice utvrđene u prethodnim postupcima, Sud nalazi da je pristup traženim informacijama osnovano ograničen sukladno članku 15. stavku 2. točki 7. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj 25/13, 85/15, 69/22, dalje: ZPPI), u vezi s člankom 207. ZOKI-a, odnosno člankom 53. ZHNB-a, dakle da je tuženik osnovano odbio žalbu tužitelja uz obrazloženje koje ovaj Sud u cijelosti prihvaća.

7. Prijedlog tužitelja za održavanje rasprave nije prihvaćen jer tužitelj osporava primjenu prava, a odlučne činjenice ove upravne stvari su utvrđene te ih tužitelj ne osporava, već u tužbi izlaže svoje stavove i mišljenja o provedenom postupku.

8. Prema svemu naprijed navedenom ovaj Sud nalazi da je rješenje tuženika pravilno utemeljeno na mjerodavnim odredbama članka 15. stavcima 2., 3. i 4. ZPPI-a te članka 207. ZOKI-a i članka 53. stavak 3. ZHNB-a, kao i da je dostatno obrazloženo.

9. Zbog navedenog je temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21, dalje: ZUS) odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 9. travnja 2024.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović , v.r.